

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **N.B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 kwietnia 2026 r.,
wniosku skazanej

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia 21 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 93/23, utrzymującym w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt III K
399/21, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt
III K 399/21, N.B. została uznana za winną przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z
art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za
co wymierzono jej karę roku pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie na
okres próby 3 lat.

Orzeczenie to zostało zaskarżone w całości, apelacją obrońcy oskarżonej,
która jednak okazała się nieskuteczna. Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, wyrokiem z

dnia 21 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 93/23, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, który tym samym uzyskał walor prawomocności.

Pismem datowanym na 24 maja 2025 r. skazana wniosła o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania, wskazując na ujawnienie nowych dowodów, a to opinii biegłego lekarza psychiatry, wydanej w innej sprawie, z której wynika, że skazana cierpi na syndrom sztokholmski. W ocenie oskarżonej jest to okoliczność mogąca świadczyć o braku możliwości przypisania odpowiedzialności za czyn, którego dotyczył wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 399/21.

Sąd Najwyższy, postanowieniem z 24 lipca 2025 r., sygn. akt I KO 77/25, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższe postanowienie zażaleniem, czego skutkiem było jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2025 r., sygn. akt I KZ 43/25) – ze względu wadliwą obsadę Sądu Najwyższego, a co za tym idzie – wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Rozpoznając ponownie wniosek o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek okazał się oczywiście bezzasadny. Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:

1. w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;

2. po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, czy też skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia

kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Analiza treści wniosku skazanej każe stwierdzić, że nie niesie on ze sobą żadnych informacji wskazujących na zaistnienie okoliczności, które mogłyby być traktowane w kategoriach przedstawionych wyżej podstaw wznowieniowych.

Brak jest w szczególności podstaw do zastosowania art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., wymagającego ujawnienia nowych, nieznanych wcześniej faktów lub dowodów.

Skazana, opierając swoje żądanie na treści opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 24 lutego 2025 r., sporządzonej w toku innego postępowania, toczącego się przed Sądem Rejonowym Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, sygn. akt IX C 1236/23, wskazała na rozpoznane u niej zaburzenia afektywne dwubiegunowe oraz syndrom sztokholmski. W ocenie skazanej takie rozpoznanie jest nowym dowodem w sprawie, której dotyczy wniosek o wznowienie postępowania.

Argumentacja ta nie może jednak zostać uznana za skuteczną.

Po pierwsze stan zdrowia psychicznego skazanej był przedmiotem wnikliwego badania już w toku postępowania jurysdykcyjnego, którego dotyczy wniosek, a opiniujący wtedy biegli nie stwierdzili u oskarżonej zniesionej ani ograniczonej poczytalności *tempore criminis*. Czyn, którego dotyczy prawomocne skazanie, został popełniony w dniu 4 listopada 2016 r., a więc dziewięć lat przed wydaniem opinii, na którą skazana powołuje się we wniosku wznowieniowym. Skazana w toku postępowania karnego była poddawana badaniom sądowo-psychiatrycznym. Zgodnie z treścią opinii z dnia 2 grudnia 2017 r. (k. 650) skazana miała *in tempore criminis* zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia przypisanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Taka ocena została potwierdzona w kolejnej opinii, datowanej na 19 listopada 2022 r. (k. 1599, koperta).

Po drugie, przedłożona przez skazaną ekspertyza nie podważa rzetelności opinii stanowiących podstawę wyroku, przede wszystkim z uwagi na znaczną rozpiętość czasową. Dokument odnosi się bowiem do zdarzeń z 2021 r., podczas

gdy czyny przypisane skazanej zostały popełnione w 2016 r. Z tych względów nowa opinia nie spełnia wymogów „nowego faktu lub dowodu” w rozumieniu przepisów o wznowieniu postępowania – odnosi się bowiem do okoliczności, które miały miejsce pięć lat po popełnieniu przypisanych skazanej czynów.

Biorąc pod uwagę nadzwyczajny charakter instytucji wznowienia postępowania, ograniczonej ściśle do katalogu podstaw z art. 540-540b k.p.k., przypomnieć trzeba, że postępowanie to nie służy ponownej weryfikacji zasadności orzeczenia w sposób właściwy dla kontroli instancyjnej.

W świetle powyższego, wniosek skazanej należało uznać za oczywiście bezzasadny, co zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. skutkuje odmową jego przyjęcia. Konsekwencją tak sformułowanego rozstrzygnięcia stała się również bezprzedmiotowość wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, skoro samo żądanie wznowienia jawiło się jako bezzasadne w stopniu oczywistym.

[WB]

[a.ł.]